

DCERA - UKÁZKY

Posbírala zbytky sil, a přestože se jí motala hlava i nohy, spustila chodidla na koberec. Zvedla oči právě ve chvíli, kdy do obývacího pokoje nakoukl Štěpán – rozhlédl se nalevo i napravo, zhodnotil rozházené polštáře i neuklizený konferenční stolek a přešel pohledem kuchyň, která téměř hlasitě volala po úklidu.

„Co je ti zase?“ pronesl otráveně.

„Cítím se blbě...“ odkašlala si.

„To je pořád dokola... včera, dnes a zítra.“

„Promiň. Nedělám to naschvál.“

„Jasně, budeš se vymlouvat jako malá holka. Vymýšlet si pohádky. To jsem přesně mohl čekat! Jak ti probíhá může být celý den zle? Nesmysl! Nevěřím. Můžeš mi laskavě vysvětlit, proč je tady takový bordel? A proč jsi neuklidila ten nákup?“ máchl rukou směrem k balení rýže, několika sáčkům s kořením a krájenému celozrnnému chlebu, které se bez ladu a skladu povalovaly na lince.

„Chtěla jsem, ale udělalo se mi slabo...“ hlesla.

„Paráda, zase vytáčky,“ obrátil Štěpán oči v sloup. „A jak to tak vidím, večeri jsi taky nepřipravila, že jo?“

„Ne...“ přikývla nešťastně. „Ale měla jsem to v plánu. Dej si sprchu, převleč se... a já mezitím obložím chlebičky...“

„No jasně, o ty fakt stojím,“ ohrnul nos. „Víš co, nebudu se rozčilovat, toho mám po dnešku s těmi dementy v práci a na úřadech až nad hlavu. Těšil jsem se, že dostanu pořádné jídlo a odpočinu si, ale to ty ne. Na co mám ženskou? Ty si děláš, co chceš, a chlapa necháš makat jako pitomce. Už toho mám plné zuby, Kláro! Takhle tedy soužití dvou lidí vypadat nemá!“ zvýšil hlas.

„Mrzí mě to. Ale v klidu, já to vyřeším. A určitě mi bude líp... už brzy,“ snažila se ospravedlnit, ačkoli příliš nevěřila, že její slova padnou na úrodnou půdu. Štěpánova rozmrzelost nad Klářinými stavy se stupňovala – choval se úplně jinak než v počátcích jejich vztahu. „Nemůžu za to, že se ve mně bouří hormony... nebo co to je.“

„Povím ti, co je to. Rozmary. Znáš spoustu ženských, které fungují normálně a nebrečí, když jsou ve třetím nebo čtvrtém měsíci. Ale to ty ne. Víš co? Jdu radši pryč. Potřebuju se najíst a zapomenout na to, že žiju s osobou, která ze sebe dělá chudinku. Hrůza! Jako bys byla jediná těhule na světě, to snad není pravda! Nevěřil jsem, že to někdy řeknu, ale ty vážně připomínáš svou matku. Chováš se přesně tak, jako ona – přímo slyším, cos mi o ní vyprávěla, když se na tebe dívám!“

Štěpán se otočil zády a se zamračeným obličejem za sebou práskl dveřmi. Netrvalo dlouho a o patro níž se ozvalo další bouchnutí, načež zaburácel motor jeho nového BMW. Klára se radši ani nepodívala z okna, kterým směrem odjíždí. Taky proč?

Zůstala sama, vařit tedy nemusí – Štěpán si dá večeri ve své restauraci, případně někde jinde – a zpátky přijde sice s plným žaludkem, ale stejně otrávený jako ve chvíli, kdy opouštěl dům. A ona? Čeká ji osamělý závěr dne, za což si může sama.

Kdyby nepodléhala vlastní slabosti a přemohla se, nemuselo být dusno. Večer mohl proběhnout když ne v láskyplné, tak aspoň přátelské atmosféře. Zase všechno pokazila! Matka se nemýlila, když jí odmalička tloukla do hlavy, jak je nemožná!

Štěpán sice zpočátku tvrdil opak, jenže to Kláru ještě dobře neznal. Oponoval, když na ni matka útočila a chránil ji, ale postupem času mu došlo, že svou dceru měla naopak dobře přčtenou – což před ním nakonec sama řekla, není to ani tak dávno. A něco podobného právě prohlásil i on sám.

Pochopil, že s Klárou šlápl vedle, a pouze zodpovědnost – přece neopustí ženu, se kterou zplodil dítě – plus vrozená slušnost mu nedovolí vyšoupnout ji z domu. Nebýt těch vlastností, dávno s ní vyrazí dveře.

Nešťastně vzdychla a z očí vyklouzly slané krůpěje, které se už teď ani nesnažila zadržovat. Cítila se hůř než spráskaný pes, co bydlí v blátě pod mostem. Vždyť ona nakonec byla i vedle partnera osamělá stejně jako potulný voříšek, který k nikomu nepatří. Nikdo ho nepohladí. Nehodí mu kost. Nikdo ho nemá rád...

Klára je toho přesným odrazem.

Všeho podle zásluh! Zaduněla vtom její lebkou matčina dávná slova.

Raději udělala čelem vzad a začala ukládat potraviny do polic. Závrať už přece jen trochu odezněla, mohla by tedy zvládnout aspoň sprchu, než se natáhne do postele. Štěpán se beztak vrátí bůhví kdy – měla už zkušenost, že kdykoli takhle zmizel, strávil velkou část večera venku, aniž později osvětlil, kde a jak.

Neptala se, nevyzvíдалa. Nepříslušelo jí to.

Ovšem pokud se co nevidět nesebere a něco se sebou neudělá, půjde příště z domu ona, měla by to mít na paměti! Dnes už nad těmito hrozbami hloubat nemusí – Štěpán je pro příštích několik hodin vyřešil místo ní - ale od zítřka se vynasnaží být lepší partnerkou a hospodyní. Prostě musí.

Jinak by už doopravdy musela skočit z okna a skoncovat s tím svým pitomým, nanicovatým životem.

Nebo si uvázat oprátku, jako to udělala její sestra...

„Ty jsi tak pitomá,“ zasyčela matka po dobré minutě ticha, kterou nejspíš potřebovala k tomu, aby nečekanou novinu vsřebala. „Nevadí ti, že toho chlapa,“ pohodila bradou směrem ke Štěpánovi, který v reakci na to gesto pouze nadneseně povytáhl obočí, „sotva znáš? Jak dlouho spolu jste, co? Půl roku nebo rok? Tsss... A nechat se zbouchnout v osmadvaceti, kdo to kdy viděl?“

„Pardon,“ naklonil se k ní Štěpán a jeho obličej zrcadlil čiročirou ironii. „Nebyla jste vy náhodou těhotná o pár let dřív?“ vrhl na Moniku další medový úsměv, z něhož však kapal především výsměch.

Atmosféra rázem zhoustla a Klára se příkrčila.

Hernajs, tohle se nevyvíjí dobře!

Jestli s tím něco neudělá - a to svižně - dočká se místo urovnání vztahů další roztržky. Možná daleko dramatičtější než byla ta předchozí. Nadechla se, ale její společníci jí nedali šanci promluvit.

„Co je vám po tom?“ sykla Monika.

„Nebylo by mi do toho nic, kdybyste neměla blbé kecy. Moje partnerka bude mít třicet a v tom věku jste vy – pokud vím - už měla druhé dítě. Takže si podobné poznámky vyprošuju. Buďte ráda, že vám to Klára vůbec řekla, já byl proti tomu.“

„Vy do naší rodiny nemáte vůbec co mluvit!“

„Myslíte?“ Majetnický objal Kláru kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Doufala, že si matka nevšimla, jak drsně, skoro až násilně s ní přitom smýkl, protože nespolupracovala. Jen stěží vyloudila smířlivý kukuč.

„Ale no tak...“ odkašlala si. „Jsme přece všichni jedna rodina. Teď s tím malým...“ vypravila ze sebe ztuha.

„S tímhle frajírkem já rodina nebudu nikdy!“ zamračila se Monika zle. „A co se týká toho... no, děcka...“ ucedila skoro s odporem, načež pokračovala syčivým, nicméně tichým hlasem, který nemohl slyšet nikdo mimo jejich stůl. „Tak o tom nechci nic slyšet! Nezajímá mě. Udělala jsi strašnou kravinu. Ale jednou to pochopíš a uznáš, že na moje slova došlo. Vždycky mám pravdu, vždycky! Jsi naivní, vlastně úplně pitomá! Vůbec nechápu, jak zrovna ty můžeš být moje dcera. S tak vygumovaným mozkiem!“

„Ty si to od ní necháš líbit?“ obrátil se Štěpán s bohorovným klidem na Kláru, která seděla na židli jako zařezaná.

„Jaké od ní?“ vyprskla Monika nakvašeně, aniž čekala na dceřinu odpověď. „Já jsem její matka!“ V souladu se svou povahou opět tlumila svůj projev tak, aby nebudila pozornost ostatních hostů nebo obsluhy.

„Bohužel,“ utrousil Štěpán, což ji zjevně popudilo ještě víc. Věnovala mu vražedný pohled, který přenesla na Kláru.

„Ty dopustíš, aby mě urážel?!“

„Já...“ Z očí jí už málem tekly slzy. „Omlouvám se...“

„Pořád se jí jenom omlouváš!“ zamračil se na ni Štěpán. „Chová se hnusně, navází se do mě, a tobě je to jedno?“

„Ale máma... to tak nemyslí...“

„Jasně, maminka může všechno,“ parodoval jízlivým tónem situaci, kterou mu kdysi popsala (v dobré víře, že její sdílnosti nikdy nezneužije, což se nyní ukázalo jako krátkozraké). Monika v minulosti nešla pro ránu daleko a jednou, nedlouho před rozvodem a otcovou smrtí, Kláru zfackovala tak, až jí způsobila sice lehké, avšak silně krvácející zranění v obličeji, Táta se dceru snažil chránit, ona však byla před pubertou pod silným vlivem své matky, a tak argumentovala právě touto větou: *Maminka může všechno...* Jako by snad bylo v pořádku, kdyby ji vlastní máma třeba i zmrzačila.

Monika si naštěstí danou situaci nepamatovala, a tak teď Štěpánova poznámka nerozžehla další plameny. Nicméně to ani nebylo nutné, jelikož vztek už ve starší ženě bublal tak mocně, až se téměř chvěla.

„Něco ti povím, holka,“ pronesla hlasem imitujícím papíňák těsně před výbuchem. „Tímhle jsi překročila všechny meze. Myslela jsem, že víc už mě zklamat nemůžeš, ale ty sis našla hulváta, který myslí, že jsem s ním pásala husy. Přitom mi nesahá po kotníky! Ubožák je to, a ty ses předvedla v nejhorším světle. Nechat urážet vlastní mámu... to je vrchol. Zlatá Dana, ta ke mně aspoň měla úctu!“

To určitě, pomyslela si Klára, která samozřejmě věděla, co si sestra o matce myslela. Nesnášela ji snad od doby, kdy začala pobírat rozum a podle toho se k ní chovala. Bez respektu.

Což bylo ovšem dlouhé roky oboustranné. Nahlas však nic podobného ani slůvkem nenaznačila, naopak se snažila tvářit neviditelně. Vůbec nevěděla, co říct, konfliktní situace ji vždy paralyzovaly.

Tohle je tedy fiasko na celé čáře!

Proč Štěpán do mámy tak ryje?

Copak nemohl zůstat zticha? Chtěla po něm jediné – aby zakročil, pokud by se schůzka začala zvrhávat v nezřízenou hádku, kterou by sama nedovedla ukočírovat! Ovšem on to celé pojal po svém a pasoval se do role mediátora. Nechápala ho, jelikož svými komentáři rozpoutal zbytečné peklo.

Přiléval olej do ohně a likvidoval Klářin a Moničin už tak nabouraný vztah. Nebo si snad neuvědomoval, co dělá?

O tom se však dalo s úspěchem pochybovat.

Byl příliš chytrý, aby udělal takovou botu. Dobře se vyznal v lidech, věděl, jak s nimi jednat – a to jak ve smyslu dohody, tak rozkolu.

Nejspíš má zájem na tom, abych se s mámou nevíдалa, usoudila. Chce mě s ní rozkmotřit nadobro... Bez ohledu na fakt, že nás teď propojuje budoucí miminko. Dcera nebo syn, vnučka nebo vnuk. Copak mu přeskočilo?

Štěpán vkrácel do domu se zády rovnými tak, že by mu ten postoj záviděl kdejaký armádní generálmajor a jeho obličej si rovněž nezadal s autoritativním výrazem nejvyššího důstojníka, zvyklého rozdávat povely.

Očekávat slepou poslušnost.

Poddajnost...

Ano, pane, provedu.

Ne, pane, až přikážete.

Děkuji, pane, dovolte mi odejít.

V podobném duchu se z větší části nesl i jejich hovor či spíš Štěpánův dialog, který započal, sotva se ocitli v obýváku. Klára chtěla nenápadně zmizet v ložnici, jen co shodí boty, ale nedovolil jí to. Naopak - velitelsky paží naznačil směr, a když zaváhala, rovnou ji popadl za rameno, odtlačil ke stolu a hlučně vysunul židli.

Nebyla to její svobodná vůle, nicméně jako pytel písku padla do polstrovaného sedáku a poslouchala přitom své roztřesené srdce. V ordinaci měla tlak i pulz v pořádku, zato teď by se doktor asi dost divil. Ona sama žasla, že ji ještě nepostihl infarkt, sval v její hrudi pracoval naprosto zmateně, až nekoordinovaně.

Polkla, aby si trochu uvolnila hrdlo. Měla dojem, že se má slepený hltan a už nikdy nebude schopná přijímat potravu – dokonce možná ani dýchat. Jelikož Štěpán stále mlčel, zvedla k němu zrak, přestože ji to stálo spoustu odvahy. Momentálně k ní byl obrácený zády, nedostala tedy příležitost vyčíst cokoli z jeho tváře - nicméně řeč jeho těla působila výmluvným dojmem. Zuřil.

Ruce měl složené na bedrech s prsty vzájemně propletenými. Musel je velkou silou tisknout do dlaní, protože se zdály téměř bílé. Mírně se houpal na patách, hlavu zvednutou ke stropu - snad přemýšlel.

Sklopila oči. Co se bude dít?

Přestože toužila prchnout a někam se schovat, zůstala i nadále přikovaná k nábytku. Možná nikoli ze zbabělosti (byť ta určitě hrála velkou roli), ale spíše nedostatkem sil. Připadala si jako hadrová panenka, která potřebuje loutkáře, aby dokázala pohnout dřevěnými končetinami. A toho k dispozici neměla.

Ticho trvalo ještě skoro dvě minuty, načež se Štěpán otočil a upřel ocelově chladný pohled do Klářiných očí. „Takže jsi mě zase zklamala,“ pronesl nebezpečně pomalu, aniž výrazněji pohnul rty.

Znovu si s námahou svlačila útroby, neměla však dostatek slin, aby to výrazně pomohlo. Její hrdlo bylo stále vysušené a na žádnou verbální reakci se také nezmohla – koneckonců, co na to říct?

„Čekal jsem, že nosíš syna.“

Pouze se trhaně nadechla.

„Mohla bys mi laskavě odpovědět?!“ Tentokrát už zvedl hlas a rozpojil ruce, které však zůstaly sevřené v pěstí. Současně nakopl špičkou boty sokl kuchyňské linky.

Olízla si rty a pokusila se nabrat do plic aspoň pár atomů kyslíku. Ani toho se jí nedostávalo, jako by ho ze vzduchu cosi odsálo. Možná nějaká chemická reakce, která se však týkala pouze její fyzické schránky... Nezdálo se totiž, že by Štěpán trpěl podobnými problémy. Jeho dýchací ústrojí fungovalo na jedničku.

„No tak?!“ zařval, až nadskočila. Tentokrát už si nedovolila mlčet, přestože se vnitřně celá chvěla.

„Já... přece... vždyť víš... že za to nemůžu... Budeme mít sice holčičku... ale zdravou. A to je dobrá zpráva, ne?“

„Přestaň pindat kraviny!“ vypěnil zlostně. „Makat neumíš, prachy nevyděláš, v posteli jsi jak leklá ryba a prsa taky žádné nemáš... Domácnost ti nic neříká, tvoje takzvané pokusy o vaření stojí za houby, a když už aspoň otěhotníš, tak je z toho podělaná holka?! Jsi neschopná! Na hovno.“

„Tohle ale nešlo ovlivnit...“ Jak mu má proboha vysvětlit, že pohlaví dítěte je věc čistě nahodilá, a když už půjde do důsledků, pak ho ovlivňuje mužský element, a sice spermie? Potažmo tedy... on sám? Pohlavní buňka, která oplodnila její vajíčko, zkrátka postrádala potřebný chromozom Y. Tečka.

Klára je v tom nevinně...

Jenže Štěpán to viděl jinak.

„Drž hubu!“ zvedl opět hlas, který teď působil doslova zlověstně; zejména, když hned nato popadl desku stolu a zacloumal nábytkem tak zuřivě, až nadskočil na dlaždicích. Potom uchopil opěradlo židle, k níž byla Klára stále přimražená, a jediným pohybem ji natočil čelem k sobě. Přikrčila se. „Jsi totální sračka!“ štěkl vztekle. „Chtěl jsem od tebe jedno jediné – *jedno jediné* - kluka! A ty?!“

„Ale...“

„Drž tu klapáčku!“

„Já...“

Štěpánova ruka vyletěla vysoko nad hlavu, což způsobilo, že se Klářin dech srazil uprostřed hrudi. Nedokázala se nadechnout ani vydechnout a jen čekala, kdy dopadne rána. Doufala, že

ji udeří přes ústa nebo do obličeje, a instinktivně si přitom rukama zakryla břicho, aby chránila dítě.

Klára netušila, co se s ní dělo v následujícím čase – uniklo jí určitě pár hodin, nedej bože dní – a když se probírala, pochopila, že leží v nemocničním pokoji. Podle pípání přístrojů na jipce, tudíž na tom musela být opravdu zle.

Když po chvíli na půl žerdi rozlepila víčka, zůstala několik desítek vteřin otupělým zrakem zírat kamsi nad sebe. Světlo, které ji bodalo do očí, však bylo natolik nepříjemné, že oči zase brzy zavřela.

Chtěla spát, zapomenout na svět, na svůj život.

Na minulost, v níž nenacházela nic hezkého.

Také na své těhotenství... a na Emičku. Tušila, co jí asi řeknou lékaři, až se naplno probere - podvědomí jí bohužel neúprosně napovídalo, že se musí připravit na nejhorší. Neměla sílu k tomu, aby pohnula rukou a aspoň pohmatem zkontrolovala břicho, vlastně nenacházela ani odvalu to udělat.

Vnitřní hlas skoro křičel, že je po všem. Dítě je pryč; andílek, na kterého čekala, nepřiletí. Už je zase úplně sama...

Bez ohledu na Štěpána nebo matku, protože ti dva pro ni představovali noční můru, nikoli blízké osoby.

Měla zemřít. Vykrvácet. Odejít.

Ten, kdo ji vrátil zpátky – *stvořitel*, jak ho nazývala Dana – jí prokázal vskutku medvědí službu. Vlastně jí ublížil! Proč to udělal?

Ty huso, okřikla se vzápětí. Nikdo takový neexistuje. Kdybys umřela, proměnila by ses v kus masa, které by buď shnilo v hrobě, nebo se obrátilo na popel v kremační peci. Žádný život po životě a nesmrtelnost duše, nic takového neexistuje.

Dana, ateistka do morku kostí, že by se ocitla v nebi?

Slyšel kdy kdo větší nesmysl?

A u ní platí totéž. Jak vůbec někdo může věřit ve věčnost? Pche! Věřit se dá pouze jedinému – a sice, že tady na světě je spousta bezpráví, krutosti a násilí. Manipulace, intrik, bolesti, nemoci a zločinů. Je to odporný prostor plný trápení. Vždyť ona sama na vlastní kůži zakusila spoustu příkoří.

Mnoho lidí ubližuje druhým. Ona sama byla častou obětí...

Měla by začít vracet rány.

Možná by se jí pak žilo líp?

Odplata může mít očistné účinky. Zhojí rány na duši i těle. Proč se vlastně tenkrát před lety nepomstila tomu grázlovi Ivanovi? Znásilnil ji a vyvázl bez trestu. Nic se mu nestalo, úspěšně dál dělá svou kariéru, možná dokonce i povýšil, případně se oženil a k tomu zplodil dítě... má se dobře a je šťastný.

Rozbombardoval její nitro tím, že si bez ptaní vzal tělo, které rozerval na cáry... a vyšel z toho jako vítěz.

A ona?

Ona je troska. Nejen kvůli tomu, co jí provedl, jistě, ale nemůže přece jenom tak opomenout jeho zločin. Byť od jeho spáchání uteklo několik let.

Kde je jaká spravedlnost?!

Měla by Ivana najít - což nejspíš nebude těžké, pokud se neodstěhoval na druhý konec republiky - a vyřídit si s ním staré účty. Promyslet, jakým způsobem ho zničí – tak, aby padl na samotné dno. Profesně i osobně.

Vždyť patří do skupiny těch, kteří tvrdě zasáhli do Klářina osudu! Nedali jí šanci bránit se a bezohledně obrátili její svět vzhůru nohama. Jen pro vlastní potěšení nebo uspokojení. Pro svou zvrácenost.

A zdaleka nešlo jenom o Vágnera. Co třeba takový Hynek a jeho šikana tenkrát na základce? Nebo Mirek, který jí sliboval lásku a zklamal? Kvůli němu nakonec skončila v Ivanově obýváku, kde ji potkalo trauma.

Nebo matka, která je vlastně původcem všeho zlého v Klářině životě! Nikdy jí v ničem nepomohla, nepodpořila ji. Naopak – radovala se z jejích pádů, chovala se k ní jako macecha, ne-li hůř.

Tak například tenkrát v dávné minulosti, kdy Klára, naprosto zoufalá, s pláčem vykřičela, co jí provádí spolužáci. Nebo když potřebovala ukonejšit poté, co Ivan zneužil její nevinnosti (anebo naivity, což ho ale neomlouvá). Tehdy se k ní máma rovnou obrátila zády a označila ji za viníka té hrozné události.

Vždyť to je zvrácené!

Nemluvě o zničených snech, bití, znevažování veškerých jejích snah.

Nebýt matky, nemusela se z ní stát snadná oběť dalších manipulátorů nebo kohokoliv se špatnými úmysly.

To ona ji svým působením na její psychiku naservírovala zloduchům. Klára pro ně představovala trofej, posílili skrz ni své ego. Mimo jiné...

Copak může dovolit, aby to všem donekonečna procházelo? Je vážně tak slabá, submisivní, pitomá?

No, ano. Nebo přesněji - byla. Až doteď.

Jednou totiž dojde trpělivost každému, a Klára není výjimkou. Možná leží v nemocnici a připadá si kompletně vycucaná - doslova jako dlouho používaný hadr na podlahu - ale jednou se z toho bahna zvedne. Najde sílu.

Stoprocentně.

A začne se mstít. Bude jako Zorro. Nesmiřitelná a nemilosrdná. Jenom tak snad bude moci fungovat dál... když už tedy přežila ty přízračné chvíle během potratu, které zase a znova přehodily výhybku její budoucnosti.

Ten tajemný „on“, neboli „stvořitel“, jak ho nazvala Dana, ji z té světelné říše poslal zpátky, takže toho Klára využije po svém.

S tou myšlenkou opět upadla do hypnotického spánku. Vůbec si přitom neuvědomila, že její současná realita pomstychtivým vizím příliš nenahrává - je prakticky bez prostředků, odkázaná na libovůli partnera, který se mimochodem také řadí k osobám, co jí ubližují, a momentálně leží v nemocnici, slabá jako vylihnuté kuře.

Odhodlání v Klářině nitru všechno přebilo a ona se až obsesivně držela představy, že své úmysly dovede do zdárného konce. Dříve nebo později.

Nikdo ji nezastaví.

Ani ona sama.

„Vezmeš si mě?“ pronesl a vytasil červenou, saténem potaženou krabičku. Plynulým pohybem palce (možná nacvičeným) ji otevřel a předvedl nejen Kláře, ale i celému osazenstvu pokoje - tomu možná především - zlatý prsten s velkým třpytivým kamenem. Skoro se na tu okázalost ani nepodívala, slova jí zamrzla na rtech.

Dělá si... srandu?!

Téměř až hmatatelně přitom zaslechla ohromené vzdychnutí obou spolu pacientek, které nejspíš převálcovala romantičnost té chvíle. Kdyby tak tušily, že je falešná jako pětník! Pečlivě vykonstruovaná!

Proč by si ji, pro Krista, měl brát? A proč by mu ona měla říkat *ano*?!

„Klárko?“ promluvil k ní mezitím znovu Štěpán. „Jak odpovíš?“

Mlčela. Minutu, pak druhou. Třetí. Ticho houstlo a s ním i napětí. Nakonec to zbylé pacientky nevydržely.

„Ach... to je... to je tak sladké...“ ozvalo se zleva, a z druhé strany vzápětí zazněla podobně zjihlá slova.

„Já jsem úplně dojatá! Bože... bože... Děti, tak si konečně dejte pusy! Mladá paní, vždyť tohle je jeden z nejhezčích okamžiků v životě!“

„Klárko?“ pokračoval Štěpán, jako by ty dvě nevnímaly, čemuž však ani na vteřinu neuvěřila. Určitě podobnou reakci čekal a kalkuloval s ní. Možná automaticky předpokládal, že je Klára stejně rozněznělá jako ony. Celá naměkko bez váhání kývne. Případně jí bude trapné udělat cokoli jiného než jeho nabídku otrocky přijmout.

A vrhnout se pod čepec...

Co ho to probůh napadlo? Chce ji snad mít jistou, poté, co přišla o dítě, které je neoddělitelně spojovalo – byť o holčičku nestál? Byla však poutem, které Klára nemohla jenom tak přetrhnout, a to se mu nejspíš hodilo. Ano, možné to vsutku bylo, nebo spíš pravděpodobné. Jeho uvažování je přece podivné, snad i ujeté, a často mimo dosah jejího chápání. Mohl spoléhat na moment překvapení a publikum, vydolovat z ní souhlas a později, až ji bude mít v hrsti, pokračovat svou obvyklou manipulací. Teď ji pouze hodlá dostat tam, kde ji potřebuje mít. Podle svého scénáře.

Už zase!

Klára se zhluboka nadechla, zpočátku však navzdory vši snaze nedokázala rozumně promluvit. Připadala si oněmělá, přestože v ní bouřil vztek, který si přímo žádal ukřičenou scénu plnou výčitek.

„Nemáš slova, vid’?“ usmál se Štěpán. „Já vím. Jsi šťastná, tohle jsi přece chtěla od samého začátku. Prstýnek a bílé šaty, svatbu. Uděláme si to krásné, slibuju. Budeš nádherná nevěsta. Moje. Jenom moje...“ V pozadí zaslechla přizvukování ženských hlasů, a to bylo vedle jeho básnění nejspíš poslední kapkou. Přestala se ovládat a bylo jí už úplně lhostejné, co si o ní kdo pomyslí.

„Vypadni!“ zaječela, sama překvapená, jak rychle se jí vrátil hlas. „Hned odtud vypadni a tu podělanou věc si vezmi s sebou!“

„Eh... eh?“ vykulil oči a rozhlédl se po místnosti. Obě pacientky vypadaly navlas stejně překvapené jako on.

„Nerozuměl jsi něčemu?“ pokračovala Klára divokým tónem, který nepoznávala. „Padej, nesnesu tě tady už ani vteřinu!“

„Miláčku, tohle přece... to vůbec nejsi ty...“ vykoktal a ona si nebyla jistá, jestli je to i tentokrát herecká etuda, anebo je upřímně zaskočený.

Ne, to opravdu nejsem já, uznala v duchu. Ale ačkoli jí intuice napovídala, že už to stačilo a lepší bude se stáhnout, nedokázala svůj výbuch zastavit. „Prostě si ten krám seber a třeba si ho strč do zadku!“ vyprskla. „Nikdy si tě nevezmu, ty... hulvátský vrahu!“

„Co... já... vrah...?“ Zdálo se, že má potíže s dechem, téměř ho nemohl popadnout. „Lásko, tohle přece... nemůžeš myslet vážně? Koho jsem zabil?“

„Ty nevíš?!“

„Ne...“

„Pak si stojíš na vedení! Nebýt tebe, Emička by žila!“ Jistěže, tohle obvinění stálo s největší pravděpodobností na vodě - šlo jen o její pocity, domněnky a dohady - jenže ona si nemohla pomoci. Potřebovala vykřičet všechno to, čeho bylo plná až po okraj. Ventilovat svou nenávist a žal.

„Kláro, ale... já mluvil s doktory. Nikdo nemůže za to, že... ehm, že... naše dítě umřelo,“ pronesl Štěpán se zdánlivou racionalitou, ovšem Klára znovu zaskřípala zuby, jelikož pochopila, že není schopen – anebo spíš nechce – vyslovit Emiččino jméno.

Vlastně ho teď slyšel poprvé, uvědomila si. Nikdy dřív se s ním na to téma nebavila, nebyla příležitost a ani se jí do toho nechtělo. Nemuselo ho zajímat, jak bude své dceři říkat, když o ni nestál, že ano.

Jenže fakt, že šlo o novinku, ho neomlouvá!

„Ty za to můžeš!“ vřískla. Ta věta se odrazila od bílých stěn jako rána bičem, a všem přítomným se musela tvrdě zarýt do uší. „Jsi manipulátorská svině!“ dodala ještě o něco vyšším hlasem, který jí samotné zněl skřípavě – skoro jako když někdo škrábne nehtem do tabule. Neřešila to však. Co na tom záleželo?

„Promiň, ale...“ začal, nenechala ho však domluvit.

„Nenávidím tě. Zmiz, zmiz, zmiz!“ Napráhla paže, snad aby mu vydrápala oči nebo vytrhala vlasy, netušila. On ji však popadl za zápěstí – navenek jemně, ale stisk měl železný – a znehybnil ji.

Přestože na ni šly mráčky, pokoušela se ze všech sil bránit. Konečně si trochu uvolnila paže a snažila se škrábat, kam dosáhla, ale moc platné jí to nebylo. Byl silnější. Kláře se dělalo špatně z jeho dechu, v němž cítila kouř se zvláštní příměsí, kterou nedokázala identifikovat, a snad i alkohol. Možná taky zkažené zuby.

Nabrala do plic špetku vzduchu. „Ty... hajzle...“ zachraptěla a vykopla kolenem, ale bohužel nezasáhla žádné citlivé místo.

Naopak vzápětí sama dostala ránu do obličeje, až se jí hlava obrátila na stranu. Zaúpěla. V první chvíli jí zarezovala bezmoc, potom ale pocítila vztek.

Tohle si přece nenechá líbit! Už zase ji někdo přepadl a už zase by zvítězil? Ne, ne, ne a ne! Tentokrát to dopadne jinak.

Ve stejný okamžik pocítila, jak její protivník škulbl kabelkou, která se během zápasu zaklínila pod jejím tělem a vysmekl ji. Takže ji chtěl okrást? Šlo mu o její věci? Hotovost, kreditku, telefon, možná hodinky... a tak dále? Proboha, a jenom proto ji málem přiškrtl a kdo ví, jestli jí nezlomil pár žeber??

Zaúpěla. Tohle je vážně za trest.

Proč si ten šmejda nevybral někoho jiného?

Na posraného i hajzl spadne, vyskočilo z hlubin její paměti babiččino oblíbené úsloví, v danou chvíli však Kláře nebylo k ničemu dobré. Znovu sebou vši silou zazmítala. Moc platné jí ale nebylo tohle.

Proboha, proč zrovna ona? Pořád se jí něco bortí, a kvůli komu? Nebo čemu? Co kdy udělala tak blbě, že se jí osud mstí?

Stále se jí do cesty staví odporné živly, a ona na to doplácí. Kde je jaká spravedlnost? No, asi neexistuje. V jejím případě ani co by se za nehet vešlo!

Do háje!

Krucifix!

Klárina zlost se rychle přetavila v amok. Periferním zrakem zahlédla obrys postavy, která se právě začala vzpřimovat, svírajíc v ruce její skromný majetek. Opět vykopla nohou, ale místo, aby trefila útočnickovu ruku nebo koleno, což měla v úmyslu, srazila se s vlastní kabelkou. Ta - bohužel nezavřená - zavlála ve vzduchu a vyletěl z ní telefon, který vzápětí s křupnutím dopadl na dlažbu.

Sakra práce, stoprocentně bude napadrt'! I kdyby toho chlapa hned teď zastavila, už napáchal první škodu – pokud tedy nebude počítat svou pocuchanou fasádu. Ale ona mu to nedaruje! V žádném případě ho nenechá utéct.

Instinktivně zašátrala rukama kolem dokola – měla štěstí a nahmatala mezi kačírkem, který tvořil podloží květinové výzdoby podél chodníku, solidní kus kamene. Hranatého, tvrdého. Padl jí akorát do dlaně.

Muž se obrátil na útěk, ale Klára nezaváhala. Vedlo ji zuřivé odhodlání, skoro až animální síla, kterou v sobě dosud nikdy neobjevila. Než se nadála, stála na nohou a ačkoli se jí motala hlava, vyrazila sprintem za zlodějem.

Neunikne jí. A jestli ano, tak si bude ještě dlouho vyčítat, že je měkkota, která se o sebe neumí postarat. Takže?

Do toho!

Zrychlovala a za pár desítek vteřin už zaslechla pisklavý sípot svého soupeře. Svíral její kabelku a jeho gumové podrážky snaživě dusaly do chodníku. Zjevně však nebyl v kondici. Což o to, Klára také neměla bůhvíjakou fyzičku, ale přece jen aspoň nekouřila a kdo ví, zda nepronásleduje vyžilého narkomana, kterému brzy dojde dech.

Kéž by!

Ještě trochu přidala a když ho měla na dosah, vrhla kamenem. Netušila, zda má správnou mušku a ani pořádně nemířila – vedla ji spíš potřeba docílit vítězství než racionální uvažování – ale kupodivu neminula. Nerost narazil do nechráněného zátylku a Kláře se dokonce zdálo, že uslyšela neznatelné křupnutí.

Takže?

Povedlo se?

Vzápětí pochopila, že ano, a málem zatančila vítězoslavný taneček. Poberta se zapotácel, chvíli hledal rovnováhu a pak jako žok padl na zem.

Jo!

Jojojo!

Přiskočila k němu a vyškubla svou tašku z povolených prstů. Vedena bezbřehým rozhořčením ji odhodila stranou a zuřivě chlapíka udeřila pěstí do tváře. Z nosu vystříkla čerstvá krev, která ji povzbudila k další ráně. A pak ještě jedné. Ke Klářiným uším dolehlo zaúpění následované stenem. Začal se probírat, skvěle. Kámen ho nejspíš jenom omráčil, a ne na dlouho.

Fajn, tak teď si to s ním vyřídí důkladně – pokud je při vědomí, tím líp! Pustila se do svého protivníka hlava nehlava, nešetřila ho. Viděla, že má na ruku jeho krev, ale bylo jí to fuk. Dostane jenom to, co si zasloužil!

Vzdáleně zaslechla jakési hlasy, nezajímala se však o nic kromě exekuce, do níž se pustila. Zasloužené exekuce!

„Hej, hej!“ volal kdosi. Ignorovala to.

„Co blbnete?“ Ani tentokrát nereagovala.

„Slyšíte?!“

Neslyšela. Respektive její sluch ta slova absorboval, ale mozek nepřijímal signály. Pouze pracovala rukama, jako stroj. Měla pocit, že před ní leží nikoli anonymní chlap, který ji přepadl a snažil se okrást (a kvůli němuž má mimochodem zničený mobil, který bude muset ze svých skromných zdrojů nahradit), nýbrž konkrétní nepřítel.

Představovala si, že buší do Štěpána nebo vrací rány Ivanovi. Bylo to mimořádně uspokojující a Klára toho nehodlala nechat. Byla do své odplaty tak zabraná, že viděla rudě a všechno jí bylo lhostejné.

„Kdo volá?“

„Eva.“

„My se známe?“

„Osobně zatím ne...“

„Promiňte, madam, ale já...“

„Píšeme si přes chat... už víš? Přece *Eva*,“ zdůraznila sugestivním chraplákem. „Blond, modré oči, metr pětadesát, padesát pět kilo...“ přiblížila mu smyšlené tělesné proporce, na které ho celé týdny lákala. „Tvoje submisivní múza,“ dodala laškovně. „Holčička na svazování... Ta, která čeká na tvoje rozkazy a miluje důtky... taky pouta a roubíky. Poslušná a připravená tě potěšit. Můžeš mě ovládat, budeš můj pán a já otrokyně,“ opakovala pikantní úryvky z jejich konverzací, přestože měla co dělat, aby jí ta slova přešla přes rty.

Téměř všechny jmenované praktiky, které Ivana evidentně rozpalovaly, byly pro Kláru de facto nepřijatelné, ovšem hra je hra... a ona musela akceptovat jeho pravidla, pokud chtěla zvítězit.

Koneckonců s ním žádnou ze zmíněných libůstek provozovat nebude, všechno zůstane v teoretické rovině (aspoň pokud to bude moci ovlivnit, v což pevně věřila a její plány k tomu

směřovaly). „Vyměnili jsme si čísla a měli si zavolat,“ připomněla nedávnou dohodu. „Zařizovala jsem – samozřejmě diskrétně, tvoje jméno nikde nezazní, nemusíš mít strach – místo naší schůzky...“

Přesně v tu chvíli se mu rozbřesklo. „Ahaaa...“ protáhl a jeho tónem rázem změnil barvu. Nedodal ale nic dalšího, takže to zůstalo na Kláře.

„Mám pro nás tip na pokoj v jednom zapadlém hotýlku, pronajímají je tam na pár hodin nebo celou noc, jak si kdo řekne. Stačí udělat rezervaci. Skoro vždycky prý mívají nějaký volný...“ zabroukala svůdně hrdelním altem, a v duchu se za tu šarádu omluvila všem zemřelým, kteří ji obklopovali. Jenže účel světí prostředky a ti nebožtíci mají jistě smysl pro humor. Jak by taky ne, po smrti je už netíží malicherné pozemské problémy, a tak jsou nad věcí. S posledním srdečním úderem se jim ulevilo.

Bože, holka, ty máš ale ujeté úvahy, pomyslela si Klára a honem se vrátila do reality, jelikož Vágnér se konečně chytil a zareagoval tak, jak očekávala. Tipovala, že se potřeboval přemístit někam do soukromí, aby mohl mluvit beze svědků. Teď už by tedy mohli pokročit dál a domluvit detaily.

„Ty jsi ale šikovná lištička,“ zavrnil spokojeně. Jeho hlas byl tlumený a okolní zvuky taktéž - pochopila, že se pro zachování diskrétnosti ukryl do menší místnosti. „To se mi moc líbí - holky, které dělají, co se jim řekne.“

„Já vím.“

„Těším se.“

„Kdy?“

„Zařídím si to některé odpoledne, asi tak po čtvrté hodině,“ odvětil – patrně měl všechno dávno promyšlené anebo šlo o jeho standardní, zaběhanou praxi. Touhle dobou mívával běžně službu anebo manažerskou schůzku, případně řešil povinnosti vyplývající z čerstvé funkce náměstka.

Taky ale mohl provozovat cokoli jiného, zcela soukromě. Třeba cvičit v posilovně? Běhat? Nakupovat? Zapovídat se s kolegou nebo kamarádem v kavárně, baru či pivnici? Zkrátka kdeco, přičemž hned nemusel zvedat telefon, pokud by ho sháněla manželka nebo šéfové – tedy lidé, kvůli kterým bylo záhodno zachovávat určitou obezřetnost. Toho času měl široké pole působnosti jak v pracovním procesu, tak i mimo službu, a relevantních výmluv se nabízelo víc než dost.

„To bude skvělé. Já můžu kdykoli,“ přiživovala Klára svou pohádku. „Stačí mi konkrétní den a všechno zařídím.“

„Tak v úterý?“ nadhodil Ivan.

„Za týden?“

„Ano.“

„Dřív to nepůjde?“

„Pěkně nedočkává. Hmm... no, myslím, že ti budu muset dát do těla, maličká. Napadají mě zábavné kousky,“ zasmál se. „Budeš šilet, až si tě vezmu do parády. Uvidíš, žeš něco takového ještě nezažila!“

„Ach...“ zavzdychala, jelikož se to od ní dalo očekávat. „Ty jsi tak... rajcovní! Tak dominantní!“

„No jo...“

„Tak teda úterý... a v kolik?“

„Ve čtyři,“ určil čas, aniž se přeptal na její možnosti. Jako by ji považoval za podřízenou nejen v posteli, ale všeobecně.

Blbec.

Pitomec!

Sebestředný vůl... prolétlo Klářinou hlavou, nicméně navenek pouze mnohoslovně přitakala a odsouhlasila jeho návrh.

On je opravdu schopný jít jenom tak do hodinového hotelu s cizí ženskou, kterou zatím viděl jenom na fotkách, přičemž houby ví, jestli jsou vůbec pravé? Nemá strach, necítí potřebu se krýt? Ověřit si její totožnost? Uvažovala přitom s určitou dávkou úžasu. Je s tím v pohodě a věří, že ho nikdo nevodí za nos, nechce napálit?

Na druhou stranu ale k obavám zas takový důvod nemá. Všechno je nezávazné a podobně v podstatě fungují i veškeré seznamky nebo inzeráty - lidi si píší a pak se prostě potkají. I kdyby si z něj někdo vystřelil nebo ho chtěl nachytat na švestkách, vždycky může tvrdit, že si naopak on udělal dobrý den z volající. Vůbec ji neznal - on nic, on muzikant. Řekl, co chtěla slyšet, a sám se královsky pobavil. Nic víc, nic míň.

Bude čistý.

A pokud dojde na věc a později se na místě cokoli zvrtně? Dotyčná bude něčím podezřelá, nepadne mu do oka anebo se z ní dokonce vyklube mládenec toužící po homosexuálních sado-maso hrátkách?

Eventuálně ho do hotelu vylákal kdokoli jiný, třeba i se zákeřným úmyslem od snahy ho zkompromitovat po případné ublížení na zdraví?

No a co? Tak tu výzvu zkrátka přijal – samozřejmě ze zvědavosti, co měla znamenat - a jakmile potom zjistil, že se stal obětí kanadského žertíku nebo dokonce pokusu o trestný čin, otočil se na patě a zmizel. Jako chlap se ubránit určitě umí, a vytratit jako pára nad hrncem rovněž.

Nejspíš je ale natolik sebevědomý a nafoukaný, že s léčkou – a fyzickou újmou už vůbec - nepočítá. Nebojí se.

Jistojistě má bohaté zkušenosti a tahle „Eva“ nebude jeho prvním zářezem na pažbě. Nicméně se může stát tím posledním...